

VIROLET

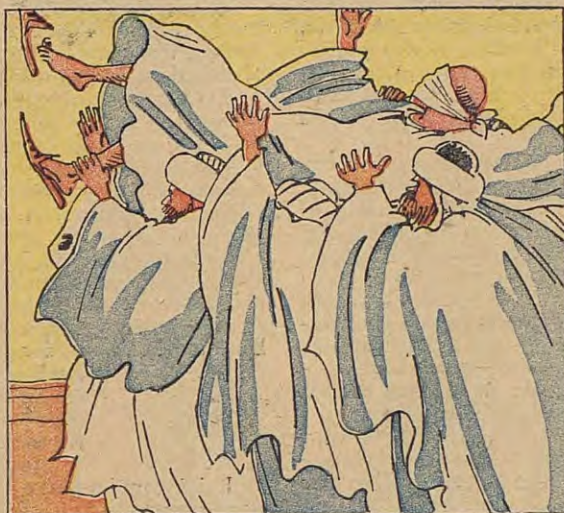
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

ASTÚCIA DE PRINCESA

per PRAT

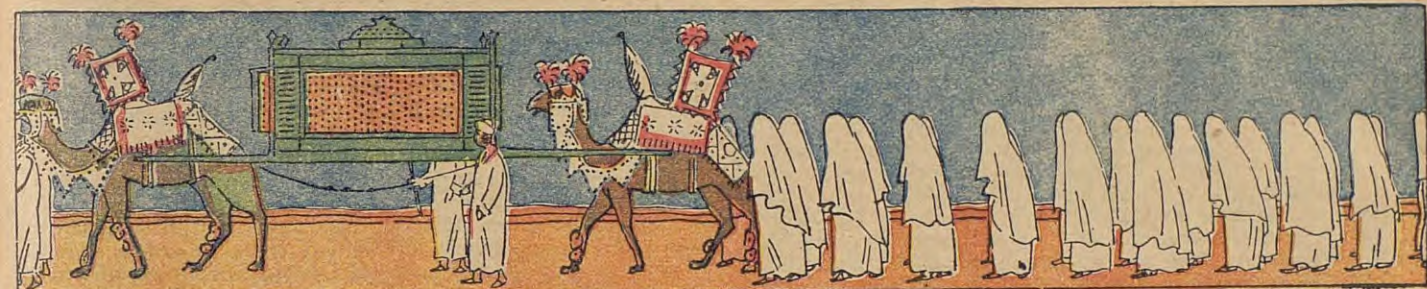
El lleig i mal cor Ben-Fumut, veié un dia, per atzar, reflectit en un espill, el rostre de la bellíssima princesa Clar-Matí, i se n'agrada.

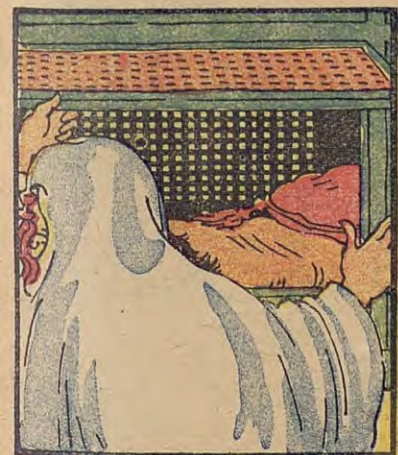
Sabent que per les seves dolenteries, la princesa mai acceptaria ésser la seva esposa de bon grat, féu raptar en una emboscada, el pare de la Gentil Clar-Matí.

I un cop el tingué ben tancat, trameté a la princesa un missatge dient-li, que si volia salvar son pare de la mort, es presentés davant l'odiós segrestador.

II l'endemà matí arribava a les portes de la ciutat que governava pel terror Ben-Fumut, la llitera de la princesa, a la qual seguien plorant les setcentes dames d'honor, dames de companyia, serventes i esclaves que tenia.

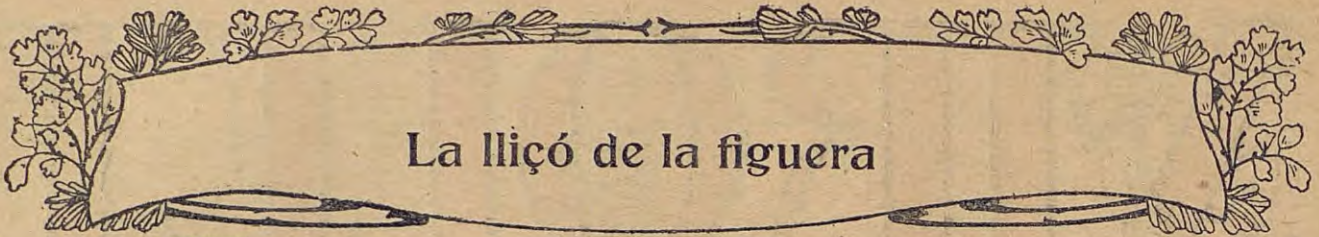
Quan la comitiva fou arribada el traïdor correu a aixecar la gelosia de la llitera per tal de veure la princesa, però la llitera era buida.

Ben-Fumut no tingué ni temps de llençar una exclamació de sorpresa, car se li tiraren a sobre setcents galifardeus que el reduïren a carn de pilota.

I Clar-Matí pogué abraçar el pare deslliurat mercès a l'activitat de les setcentes falses ploranes organitzades per l'astúcia de la princesa.

La lliçó de la figuera

Dibuxos d'En CORNET

per JOSEP CARNER

Al temps que les figueres tenien les branques altes, altes, com és ara un pollancre, hi havia un home tto geniut i ma-tusser, que no havia mai conegut aquella mena de dolçor que us dona la paciència, i que fa que els altres us puguin comportar i que pogueu comportar els altres. Si no fos perquè algú o altre té paciència, s'acabaria el món.

Aquell home, doncs, era d'allò més desgraciat, i vivia rondinant. I quan més rondinava, més graponer es tornava. Va acabar que no es comportava ni a si mateix. Quan ensopogava amb una pedra, el ximple, agafava la pedra i la rebotia timbes avall, però gairebé estava a punt de rebotres'hi ell mateix. — Mala negada — deia — mala negada de remala negada! — I apretava els punys i brandava els braços; i la seva

mateixa ombra, allargassada en terra, li deia: — Mira, mira, quines coses tan pocasoltes no fas! Jo t'escarneixo per a veure si t'avergonyeixes.

I veu's aquí que aquell home era casat. S'havia casat, anys enrera, amb una galant noia, que sempre reia i estava contenta. Però de mica en mica, aquella noia s'havia tornat esquerpa, i trista, i callada, i li llescava el pa sense mirar-lo, i escombrava la casa sense cantar cap cançó. Ell de vegades arribava tot cansat de la feina i de les seves mateixes enrabades; i veia la seva dona, i la mirava de cua d'ull, i trobant que feia aquella mateixa cara llarga, començava de rebotre coses per terra i de dir: — Mala negada, mala negada de remala negada! — I veia que hi havia una cosa o altra que li enterbolia la vida, i no sabia per què tot li havia d'anar de mal borràs. — Qualsevol dia que un sant no em detingui — pensava — la rebotré al pou, aquesta dona de mal averany!

Entre la dona que no li feia cabal, i la feina que se li embullava, i sempre l'havia de tornar a fer, cada vegada amb més enquerament, la vida d'aquell home no era pas vida. Les coses que feien passar l'estona als altres, li semblaven ximpleries, i quan veia una cara satisfeta, remugava: — Valdria més que el tanquessin, a aquest babau!

Una cosa, però, encara li plaïa, i era, a les matinades de ardor, menjar nna dotzena de figues, i beure un glop d'aigua regalada. Però ja en llevar-se, a desgrat de veure el cel tan fi, amb aquells remadets de núvols que s'acaben d'eslla-

negar, i de sentir aquell airet que us esparvilla, el dominava el seu corcò, i ja deia: — Avui també tot anirà malament! Tot va sempre malament, perquè el món és una cosa emmetzinada i revessa.

Aleshores s'acostava a la figuera, i quan veia una branca fruitada, pegava un bot i l'esqueixava. Aquesta era la seva manera d'abastar les figues, i la figuera no s'hi podia tornar si no era esgarrapant-lo amb la mateixa branca,

Però un dia la figuera se'n va cansar d'aquelles ferides. De primer hauria volgut plantar-li una bona vergassada, però tot seguit es va adonar de la cara de desgraciat que feia aquell home, i va comprendre que si era tan desgraciat de bon matí, era perquè devia ésser curt de gambals. I si els homes tot sovint tenen poca paciència, els arbres, en canvi, en tenen qui-sap-la, perquè així com els homes, quan una cosa els carrega o els ensopeix, se'n van a un altre indret, els arbres no es poden moure, i només fan una mena de sospir que els mou totes les fulles.

Així és que la figuera de l'home malcarat, tot seguit que li va haver mirat la cara ennuvolada, li va dir:

Amb el cor, allò que et manca, cal amorosir primer.
El rebuf és matusser.
No trenquis la branca;
jo l'ajupiré.

I així com ho havia dit, ho va fer. Va abaixar les branques plenes de fruita secallona i picada dels moixons, que és la que té mil gustos; i l'home de mal geni, tot avergonyit de veure que la figuera, tot i essent l'ofesa, li feia aquell bé de Déu de present, va sentir una mena de rau-rau, i va acallar els ulls com si cerqués per terra la bona voluntat que havia perdut feia un requitzell d'anys.

I de seguida se'n va anar cap allà on era la seva dona, i només va fer que mirar-la d'una manera nova, més dolça que no pas al temps del prometatge. I ella, veient-se mirada d'aquella manera, li va dar un copet amb el braç, tota vermella i amb una llàgrima feliça. I tot aquell matí, en volem de cantades!

I l'home se'n va anar a la feina. I va pendre el càvec com si li fes una festa, i va portar la mula a l'abeurador com si anés a sarau. I tot li va anar com una seda. I quan tornava a casa, va veure una vella que rondinava, perquè un esbarzer li havia esquinsat la faldilla; i va trobar que feia riure tant la ganyota d'una criatura de Déu que rondinava, que es va posar les mans a les anques per a riure millor, i li va semblar que la lluna i tot, amb la seva carassa de bona jeia, reia com ell, i li deia: — Ara sí que tens raó, noi!

I si aneu a la llinda on seu, un dia i altre l'hi trobareu.

JOSEP CARNER

GESTES MERAVELLOSES D'EN PIUS GATIUS

Dibuixos de BECQUER

(Continuació)

Text d'en CLOVIS EIMERIC

L'escanya-pobres fent unes creus estranyes, que poc sabia de les coses de Déu, va atansar-se al borrarxo que estava estès a terra. El sacsejà i veient que no es movia, el despullà i s'ho emportà tot, ben content en sospesar un sac que pesava molt i que feia un soroll metàl·lic.

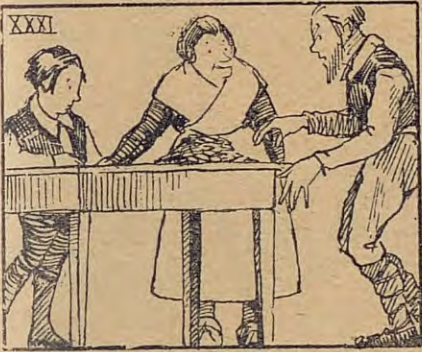
Quan va veure'l en Pius, li va dir:
— Ja l'heu heradat.
— Si... Té... — i li va donar una bossa plena de monedes de plata.

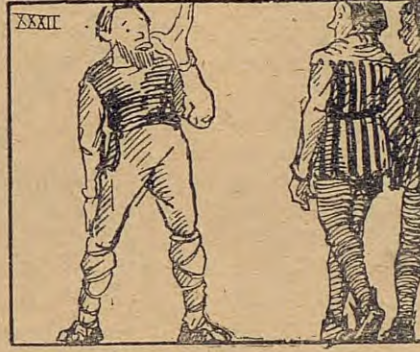
En Pius digué:
— En vull més encara... Sino diré que heu mort al mendicant per robar-lo... Demés, aquest sac és molt més gros que el saquet que em doneu...
L'escanya pobres tingué por de la justícia i li va donar el diner que volia en Pius, i ja fora aquest mirà el sac gros; estava ple de ferradures ve les i de bocins de vidre de les amples que buidava el borrarxo.

En Pius retornà a casa dels seus pares. Prop de la casa va trobar a sa mare:
— Mare, mare! Teniu! Feu bullir aquesta boseal
— I perquè fer-la bullir? — va preguntar la mare, tota estranyada.
En Pius va mostrar-li el diner que hi havia dins:

— Ço és per fer bullir l'holla!
La Tecleta corregué a dir-li a en Jaume que en Pius duia una bossa de monedes i en Jaume, en veure aquella muntanyeta de plata va perdonar de bon grat a son fill, que amb tot l'enrenou de les noces fingides, els hagués fet gastar el poc diner que tenien.
Pare i mare varen abraçar a en Pius.
— D'on has tret tant diner?
— Of Es tàcil de treure! Si no costa res... No hi ha més que córrer els llogarets el dia

de mercat i fer llengotes a la gent. Un us dona una moneda, un altre us en dona dues, un altre tres... Podeu fer la prova quan us sembli bé.
Tan estaquiroto era en Jaume, que, seguint el consell del seu fill, va plantificar-se al llogaret més proper, i posant-se davant del primer veí que va veure, va començar a fer-li ganyes i llengotes. El veí, creient que es mofava d'ell, va bastonajar-lo de ferm. Va fugir i provà sort davant d'un altre gent pero aquests

l'apunyegaren i en fugir ell, l'apedregaren fins a fora el poble.
En Pius l'esperava a meitat de camí. Va veure a son pare que tornava, gambant a més no poder. En aquestes, veie també un caçador que duia un morralet ple de caça i que venia depressa, depressa.
— Correu, correu, pare, que un home armat us ve al darrea.
Va tombar-se en Jaume, i veié, en efecte el caçador. Cregué que fora en veritat al-

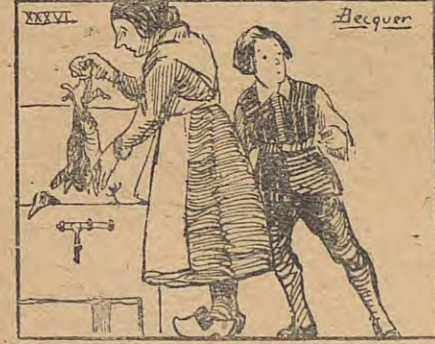

gú del poble que el seguia, i apretà més a córrer.
En Pius avençà vers el caçador:
— Ai, company, correu, deixeu si acàs la càrrega, que jo us la guardaré... Però ajudeu a aquest home que persegueix un rastre de conills i llebres... No el deixeu de petjal!
El caçador, deixà el morralet i emprengué una carrera darrera d'en Jaume que corria com un ca bastonejat, veient-se perseguit.
En Pius porta la càrrega a sa mare i l'ama-

garen. El caçador atrapà per fi, a en Jaume, però comprenent per les explicacions que havia estat burlat, tornà al lloc on creia trobar en Pius, que ja havia desaparegut.

En Pius, temoreg del caçador i del pare, marxà muntanyes enllà fins a trobar un llogaret apartat, on hi havia una vella, que, ajudada de sa filla, que era molt formosa, carregava

els seus mobles en un ruquet, a fi d'anar a viure a un altre lloc.
En Pius, les ajudà i la vella veient el bon cor d'en Pius, va dir-li:
— On vas menut?
— On aneu vosaltres, si em voleu.
— I com te dius?
— Mongendre... I cregueu que us serviria a gust, si em preniau!
La vella, pensant que en Pius guiaria el ru-

(Continuarà)

EL PRINCEP BLANC

PER JOSEP MARIA FOLCH I TORRES AMB DIBUIXOS DE JOAN G-JUNCEDA

(Continuació)

teta d'or, i amb diners ja es pot donar per ben pagat. Pobre com és, més li aprofitarà això que el que ell demana... — I tornà a abocar-se al brocal del pou, i el trobà ple de la mateixa fosca i de la mateixa quietut... — Quina quietut — va dir-se. — No se sent res... Quina angoixa, Déu meu!... I si hagués mort a dins?

La princesa, semblant-li que havia passat ja una eternitat de temps, pensava en abandonar aquell indret i contar-ho tot al seu pare; i ara dubtava si ho diria lo del monstre o si s'ho callaria... — I si fos una persona? — es preguntà. El cap semblava enterbolir-se-li, les idees se li acudien tèrboles, confoses, estava tota nerviosa; quan li va semblar oir una veu que pujava del fons del pou. Parà bé l'orella i oí que era la veu d'aquell monstre que des del fons la cridava: — Princesa!... Princesa!

El cor li féu un salt d'entre alegria i païra; s'abocà al pou i veié allà baix de tot com la forma d'un gran gripau que es movia arrapant-se per les mates i forats de les parets del volt. — Gràcies a Déu — digué. — Es ell, ja puja. La tossa informe s'anà fent més visible i més precisa; i així que li va semblar que era a tret d'oir-la bé, li preguntà: — L'has trobada? — I com si aqueixa pregunta, que concretava tot un desig de la princesa, hi hagués augmentat la traça per agafar-se, en pocs segons aquella còrpora tan afrosa, i encara més repugnant pel llot, els estrips, la mullena i la suor del rostre tot emmascarat que la modificava, aparegué per damunt del brocal, i mostrant en la mà oberta la cobejada joia, tota bruta, digué: — Mireu-vos-la.

Sense pensar en la basarda que abans el monstre li havia fet, la princesa, així que veié la pinteta, s'hi abalançà cridant: — Doneu-me-la!

— Aquí la teniu — respongué el príncep, oferint-li confiadament.

Bellamor li prengué amb rapidesa, i allunyant-se d'ell, li llençà una bossa, dient-li: — Aquí tens la paga — i arrencà a fugir.

El príncep, de moment, restà sobtat; mes ben aviat es revingué i es posà a cridar, perseguint-la. — Princesa! Princesa!... El tracte!... El nostre tracte! La vostra parauta, princesa!... Per pietat; espereu-me! No fugiu de mi! Espereu-me per l'amor de Déu!

VI

Paraula de Rei

Mentre l'escena que acabem de descriure anava descapdellant-se prop del pou, en Faneló, arrecerat an un recó del menjador del palau, reflexionava sobre l'escena haguda entre ell i la princesa que havia acabat amb la fugida vergonyosa del patge, i no hi sabia pas trobar raó ni excusa per a la seva covarda conducta. El remordiment d'haver deixat a la princesa sola amb aquella bestiota que no era ben bé una bèstia, però tampoc era una persona, no el deixava estar tranquil, encara que fes tots els esforços per a oblidar el fet.

— Ves què haurà pensat de mi la princesa — es deia. — De segur que haurà pensat que tenia por. La veritat és que no he quedat pas com un valent. Jo hauria tingut de sortir a defensar-la, encarant-me amb aquella mena d'erissó amb potes d'home, i fer-lo fugir, i matar-lo i tot, si hagués convingut; però, la veritat, com que sóc tan flac de memòria, no m'he recordat de res de tot això...

Després intentà feinejar, però el trist i desairat paper que havia fet davant de la princesa era en ell com una idea obsessionant que li barrinava el cervell per a endinsar-s'hi i clavar-s'hi, i donar-hi voltes i més voltes; i així passà qui sap l'estona aquell matí. I en aquests pensaments estava quan veié per les vidrieres que donaven al jardí que la princesa s'acostava corrents i tota sufocada. En un instant vingué al

cervell d'en Faneló la idea de reivindicar-se assistint valentment a la princesa; car en l'obsessió de l'escena de la bestiota estranya no va dubtar de que la princesa fugia de la persecució d'aquella; i ho ben endevinava en Faneló.

Va córrer a obrir i va invitar a la princesa a acullir-se al menjador. La princesa hi entrà desalenada de tant córrer, i llençant-se, més que asseient-se, en una cadira, digué: — Ai quin esglai! Com cridava!

— Que us volia fer algun mal? — li preguntà en Faneló per a començar la seva rehabilitació.

— No, no — féu la princesa; i afegí tota esporuguida i mirant cap al jardí: — Oh, si el pare ho sabia! Tanca, tanca la porta, que no vingúes.

La por de la princesa es comunicà ben aviat a en Faneló, qui, tot esverat, va córrer a tancar la porta, foragitat: — Teniu por que us segueixi?

— No ho sé... — respongué Bellamor tota agitada. — Es una angòixa inexplicable que tinc. Perquè el que li he fet ha sigut una traïdoria... — I refent-se un xic, en pensar que tenia recobrada i en son poder la pinteta, afegí en un to més segur i mostrant-la a en Faneló: — Però, veus? Ja la tinc la meua pinteta estimada. Ell ha baixat a cercar-la... Però no estic tranquila, no; — digué, recordant de nou el manament del tracte — car jo li havia promès que el deixaria seure al meu costat a taula i que l'abraçaria i el besaria...

— Déu vos en guard! — interrompé en Faneló.

— I l'he deixat allí, sense ni escoltar-lo tan sols.

— I ell llavors us ha perseguit? — preguntà en Faneló, esporuguit.

— Com que no pot córrer, tan ranquejant com va, no ho he pogut veure.

El diàleg fou interromput per la remor del rei, el preceptor i Gaudinià que s'atansaven per al dinar.

— No creia pas que fos aquí la princesa — digué el rei en entrar i veure allí la princesa. Has ja collit les flors blanques del baladre?

— Hi he anat, mes no he pogut abastar-les — respongué Bellamor.

Gaudinià trobà en aqueixa resposts un motiu galant per a intervenir en la conversa, dient: — Si m'haguéssiu avisat, molt gustós us les hauria abastades jo.

— Mercès — féu la princesa, amb un xic de sequedat. I el rei, tement aquell encarcament, va intentar distreure un xic la seva filla, dient-li:

— He fet que el preceptor ens acompanyés avui en la nostra taula, perquè sé que et plau.

— Us en dono grans mercès, pare — respongué Bellamor.

— I jo les dono a vostra majestat i a vostra altesa — replicà el preceptor — encara que no sé si un preceptor com jo pot acceptar tan gran honor.

Gaudinià veié una altra ocasió galant per a intervenir, i oferí el braç a la princesa, per anar a taula. Bellamor interrogà al seu pare amb la mirada, i, obtingut el permís d'aquest, prengué el braç del seu pretendent. Gaudinià s'aturà i, solemniament, com acostumava ell a fer totes les coses, digué a la princesa:

— No sóc gens propens a envanir-me; però és lo cert que em sento ara molt joïós sentint tremolar el vostre braç, potser de l'emoció de deixar-lo reposar damunt del meu.

— No tremolo pas, senyor — li respongué Bellamor.

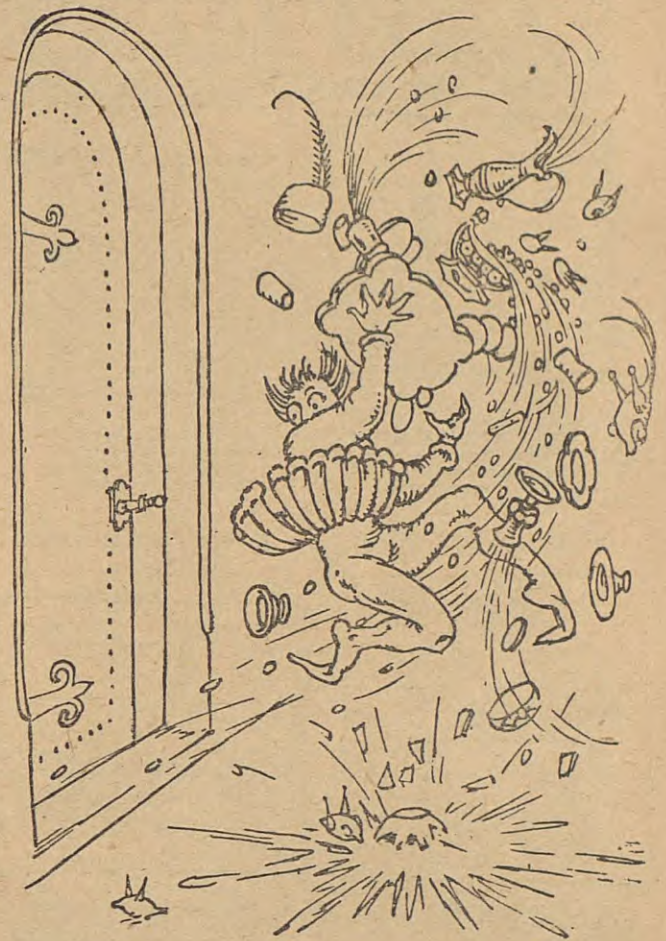
El preceptor, no obstant, va assenyalar que, en entrar, també li havia semblat que la princesa era pàl·lida i tremolosa. I el rei va observar-ho també. Llavors Gaudinià, afermant-se en ço que primerament havia dit, afegí, amb tota la seva vanitat, que era segurament de l'emoció de veure'l.

En aquestes, els comensals s'assegueren a taula, i Bellamor, distreta ab ço que li acabava de passar al jardí, li semblà que allò no podia acabar així, i per més que fes no podia amagar la seva torbació. En Faneló, esverat per ço que havia presenciat i per lo que sabia i temia, servia a taula tan distret que el rei hagué de notar-ho i fer-n'hi esment; i tant absorbit estava en ses cabòries, que així que oí la veu del rei, advertint-lo, va respondre esverat:

— Em sembla que ja vé.

— Qui vé? — féu el rei.

I sentint-se atrapat en sos neguits, respongué: — No; no, ningú. Ho deia per dir alguna cosa. — De cap manera, però,

podia amagar el seu esverament, i en fer-li notar el el rei, s'excusà amb una banalitat; mes, en el mateix instant un truc a la porta del jardí cridà l'atenció dels que eren al menjador, mentre en Faneló, fent un bot, cridà: — Bo! Ja hi som!

Bellamor es tornà blanca com la cera i s'encomanà a la Verge. El rei, tot estranyat per lo que passava, interrogà amb la mirada a Faneló, i acostant-se a sa filla li preguntà què era ço que li ocorria.

— Res, pare, res — li respongué la princesa.

Gaudinià, creient arribada l'hora de lluir la seva valentia, en veure l'astorament dels uns i l'estranyesa dels altres, intentà imposar-se aixecant la veu, i digué: — Per un truc us alarmeu així?

Però és lo cert que ningú anava a obrir; i mentre en Faneló s'excusava del repte del rei per no haver anar a obrir, un altre truc sobresaltà de nou l'ànim de tots els presents. A la princesa li caigué el cobert de la mà, en Faneló es posà a tremolar com una fulla a l'arbre; i el preceptor es dirigí a Bellamor per a calmar-la mentre el rei, fortament contrariat per la broma, que ja començava a fer-se pesada, va dir: — Però qui és que gosa a trucar així en aquesta hora? — I dirigint-se a en Faneló, va afegir: — Vés, i allunya el qui sigui.

Qualsevol comissió hauria fet amb gust en Faneló en aquells moments menys aquesta. Realment la comanda era superior a ses forces; tenia voluntat d'anar'hi, però una força superior, una por insuperable l'estacava al costat de la taula. Gaudinià volgué provar altre cop fortuna per a veure si es feia amo de la situació, i per a enfocar l'atenció envers ell, va dir: — Temeu alguna sorpresa, potser?

Per tota resposta un plany de Bellamor es deixà oir: — Ai, Déu meu! El meu cor!

(Continuará)

Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 668 — F. TORRUELLA

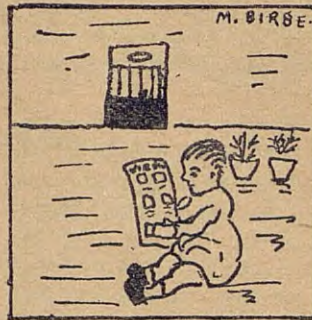
A mi m'agrada banyar-me aci a Barcelona i després d'assecar-me me'n vaig cap a casona.

N.º 669 — JOAN MEDINA

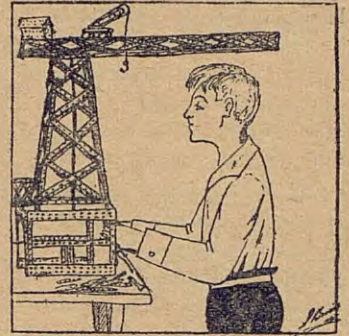
A mi m'agrada molt anar als Pirineus per poder-me dedicar a la caça de guineus.

N.º 670 — MERCÈ BIRBE

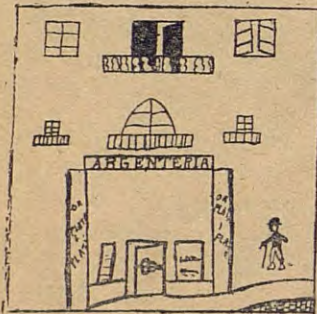
Molt m'agrada el VIROLET per passà un ratet distret i fer riure a la guixalla contant-los una rondalla.

N.º 671 — SALVADOR BORRAS

Com que encara sóc nano i enginyer voldria ésser. m'entreinc amb el «mecano» esperant poder-ne ésser.

N.º 672 — RAMON VAGUÉ

Jo argenter vull ser per anar ben enjoiat i així poder causar sensació en el mon enter.

N.º 673 — JAUME SABATÉ

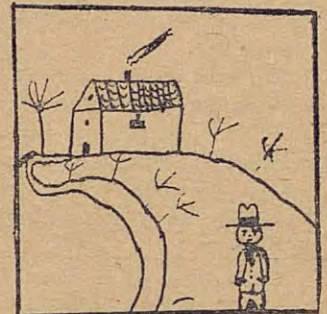
Anava en barco tot satisfet i el mar semblava un safareig però com que no hi estava fet va venir-me un gran mareig.

N.º 674 — JOSEP M. LLADÓ

Lo que més a mi m'agrada es anar a fer excursions cap al Turó de Montcada i els voltans del Canigó.

N.º 675 — JOSEP VAGUE

Jo paleta vull ser per poder-me fer una casa que em costi poc diner i no tenir de fer l'ase.

N.º 676 — JOSEP COMADRAN

Prefereixo ser pintor perquè a mi m'agrada el color, però se'n riu de mi la gent perquè ho faig tan malament.

N.º 677 — JOSEP PEDRALS

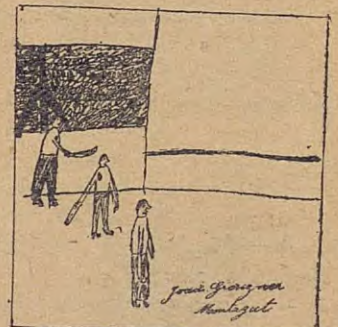
A mi m'agrada llegir i hi passo molt bé el ratet i trobo que és molt dir que el llegir no és distret.

N.º 678 — ANTONI COMAS

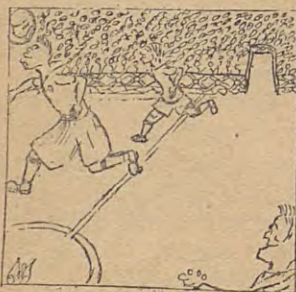
A mi m'agrada tocar amb les cibles catalanes perquè tots puguin ballar les formoses sardanes.

N.º 679 — JOAN GRONZNER

El joc de pilota basca és el més bonic del mon i acabo prompte ma tasca per poder jugar al frontón.

N.º 680 — JOAN MIRAMONDA

El futbol m'entusiasma i hi jugo amb gran manera mentre la bossa s'aixampla i s'omple la calaixera.

N.º 681 — JOAN PONS

La meva més gran afició el futbol és i serà encar que en una ocasió, una cama em vaig trencar.

N.º 682 — PERE VINTRO

M'agraden les excursions i llegir literatura. Si l'home viu d'il·lusions, perquè l'encis no perdura?

N.º 683 — EULALIA MARTI

A mi m'agrada menjar maduixes ben amanides amb taronja, sucre i vi i que no siguin mesures.

UN RETALLET DE CADA COSA

LO QUE ROSEGUEN LES RATES

Hom calcula que la valor de les mercaderies destruïdes o deteriorades per les rates a Anglaterra s'eleva a l'enorme suma de 50.000.000 de lliures esterlines per any. En aquesta xifra no hi van compresos els danys causats als embalatges i a les construccions. S'ha instituït amb aquest motiu la «setmana anual de la rata», que no té pas per objecte honorar a dit animaló, sinó dedicar-la al seu extermini. Amb tot i les darreres hecatombes, hom compta que, malgrat tots els morts que hi ha hagut, aquests irreductibles enemics encara són més nombrosos que els habitants de l'Anglaterra.

Amb tot, aquesta apreciació té una valor ben efímera si hom té en compte la increïble prolifitat de la rata, qui ha procurat multiplicar-se a bastament per omplir tot seguit els buïds causats per les destruccions humanes. En efecte, un parell de rates pot en tres anys, si totes les cries van bé, produir el total fabulós de 360.000.000 de ratolins.

Sort tenim de que els gats els hi tenen un odi irreconciliable!...

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

L'ARRÓS SIMBÓLIC

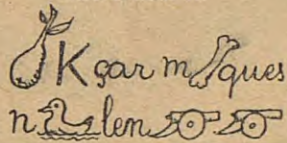
Hom sap que hi ha la costum anglesa de bombardejar amb grans d'arròs als nuvis, en retornar de l'església. Un estadista ha calculat que la quantitat d'arròs gastada anualment per aquesta

costum representaria un carregamen de noucentes tones.

Aquesta operació, que a primer cop d'ull sembla assats insòlita, té un origen força antic i molt axès a l'Orient. És així que les dones de l'arxipièlag grec rebien als novells esposos, tirantlos-hi arròs i grans de cotoner, i fins en les noces israelites els invitats es repartien el gra rostit.

L'arròs és el símbol de l'abundància en tots els pobles orientals... A casa nostra és el blat, però amb certa diferència... que nosaltres no el tirem pel cap dels casats de poc.

JEROGLÍFIC

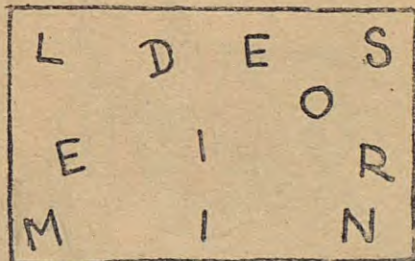

LA INFLUENCIA DEL CINEMA

De ja molt de temps, tothom preveia que el cinema faria desaparèixer la novel·la, però ara hom es va convençent de que és tot al contrari. Mercès a les pel·lícules va augmentant el comerç de llibres i la popularitat dels autors. Un gran film, fa conèixer un novel·lista al públic de tots els païssos. Així, després de representada a Anglaterra la pel·lícula *El geperut de Nostra Dona de Paris* el nombre de volums de *Notre Dame* que hom demanà als llibreters anglesos, fou inimaginable. Una sola llibreria de terceraordre en un poblet de província en vengué noucentes seixanta exemplars.

A l'ensem, després que Douglas Fairbanks filmà *Robin dels boscos*, el comerç d'arcs i de fletxes per infants, ha florit esplèndidament. La pel·lícula *El lladre de Bagdad*, ha fet que els infants s'aficionessin a jugar a bandolers igual com quan en altre temps els infants llegien *Ali-Babà i els quaranta lladres*.

LLETRES ESCAMPADES

Amb aquestes lletres, formar el nom d'un poble de Catalunya.

En un vagó de tren, hi ha vuit persones; set d'elles estan fumant d'una manera desesperada omplint-ho tot de fum.

El vuitè viatger, no fumador, diu amb delicadesa als seus companys de viatge:

— Suposo que no els deu molestar pas que no fumi, veritat?

Redacció i Administració. Cardenal Casañas, 4
Impremta carrer de Muntaner, núm. 24 interior

UN CLIENT MASSA OBSTINAT

—Porteu-me un bistec.

... Gràcies.

... Porteu-me un altre ganivet, si us plau

... perquè aquest no talla gaire

... o potser sóc jo que no m'hi poso prou bé.

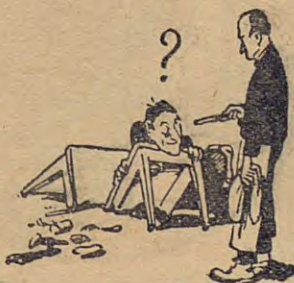
... Hi na una manera de tallar la carn...

... que jo no la sé prou bé.

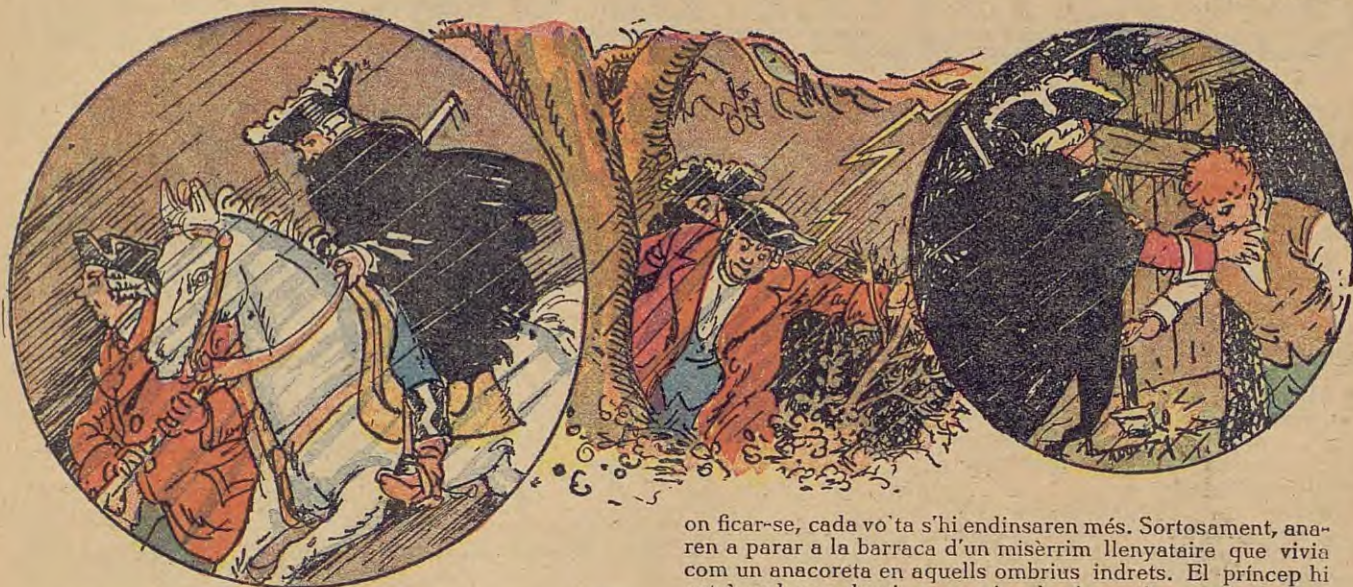
... !!!...

.....

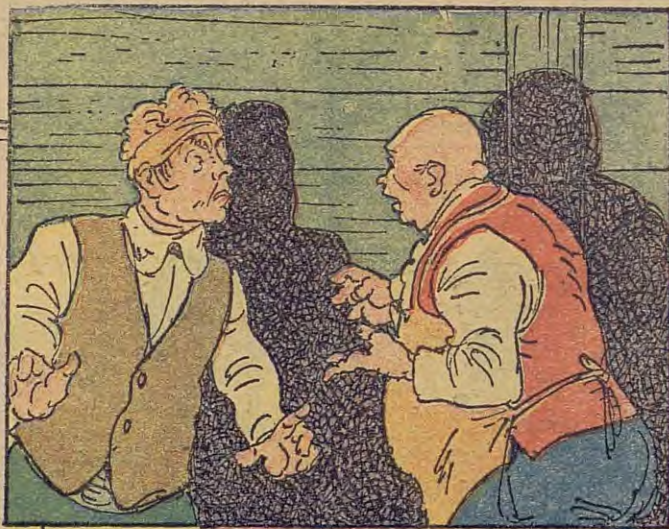
HISTÒRIA PELS LLAMENCS

per MIRET

1, 2 i 3. El príncep Albert era molt afecionat a la carrera i, alhora, era un perfecte llepa-fils. Per això, en Panxeta — el millor cuiner del reialme — l'havia de seguir sempre com un quisso. Ve't ací que un dia, degut al mal temps, es perderen en una immensa boscúria i, no sabent

on ficar-se, cada vo'ta s'hi endinsaren més. Sortosament, anaren a parar a la barraca d'un misèrrim llenyataire que vivia com un anacoreta en aquells ombrsius indrets. El príncep hi entrà amb una alegria que mai no havia sentit en petjar la llindera del seu propi palau.

4 i 5. Un cop més o menys eixuts de la mullena i reconfortats amb l'escalforeta de la llar, el príncep demanà quelcom per menjar, car el païdor li començava a fer pessigolles però el pobre llenyater li féu saber que no tenia res més que tres patates. En Panxeta es desanimà: — Què en farem de tres patates? — I després de rumiar el seu pla culinari, demanà al llenyater que li proporcionés ous, sucre i mantega. — Res, no tinc del que em demaneu — respongué el pobric.

6, 7 i 8. En Panxeta — qui coneixia el llamenc paladar del príncep — rumià de nou com guisaria les patates per tal de treure'n el millor partit. — Si no teniu ous, sucre ni mantega, bé tindreu almenys un xic de llet i sal — digué al llenyataire. — Res d'això — li respongué aquest. — Com us ho he de dir que no tinc altra cosa que allò que he ofrenat?... — Mentrestant, la gana del príncep anava augmentant de tal manera, que no podent esperar més, posà les patates al caliu. En Panxeta no se'n sabia avenir. — Però, Altesa, com és possible que us mengeu les patates sense condimentar? — I el príncep, amb una rialla, li respongué: — El millor condiment és la gana!